

Arrest

nr. 224 152 van 19 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 februari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 14.08.2018 werd ingediend door:

Naam: O(...)

Voorna(a)m(en): I(...)

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg verblijfsrecht aan als feitelijke partner van M(...), R(...) (...) overeenkomstig art. 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Ter staving van dit feitelijke partnerschap werden een aantal foto's voorgelegd, het bewijs dat betrokkene en de referentiepersoon samen houder zijn van een zichtrekening, facturen betreffende de aankoop van een mobiele telefoon, het aangaan van een bijhorend abonnement, bewijs van ongehuwde staat van betrokkene, uitzendovereenkomst van betrokkene, whats app-berichten.

Uit het dossier blijkt ook dat de referentiepersoon zich eerder liet afschrijven naar het buitenland en betrokkene dus achterliet in België, ze deed ook aangifte van 'geweld in de relatie'. Intussen is de referentiepersoon terug in België, vroeg ze herinschrijving aan en zou alles terug 'koek en ei' zijn. Gezien deze recente gebeurtenissen kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene en de referentiepersoon een bewezen duurzame relatie hebben. Dat er eens onenigheid is tussen liefdespartners, hoeft uiteraard niet te betekenen dat het niet om een duurzame relatie gaat, echter indien men zijn partner beschuldigd van geweld en ook daadwerkelijk het gemeenschappelijk adres verlaat om zich elders te vestigen kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkenen een duurzame relatie met elkaar onderhouden. Geen van de voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling. De foto's bewijzen uiteindelijk niets. Het betreffen slechts momentopnames, van momenten waarop het kennelijk goed ging tussen betrokkene en de referentiepersoon. Er kan bovendien niet worden uitgesloten dat de foto's een gesolliciteerd karakter dragen, ze kunnen in scène zijn gezet. Wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het duurzaam karakter van de relatie is het feit dat mevrouw vijftientig jaar ouder is dan betrokkene. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat, voor zover betrokkene en de referentiepersoon wel degelijk een relatie zouden hebben, deze relatie gericht is op een gemeenschappelijke toekomst en een 'duurzame' levensgemeenschap. Het is uiteraard niet de bedoeling dat verblijfsrecht in België kan worden ontleend overeenkomstig art. 47/1, 1° aan een vluchtige relatie met een EU-burger.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene enige medische problemen zou hebben waardoor een bevel niet aangewezen is. Van minderjarige kinderen van betrokkene is nergens sprake. Het duurzaam karakter van de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon wordt betwist, dit bevel kan dan ook geen schending zijn van een beschermenswaardig gezinsleven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 10 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Richtlijn 2004/38/EG). Het middel luidt als volgt:

"Verzoeker diende op 14 augustus 2018 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing werd evenwel pas op 14 februari 2019 aan verzoeker betekend. Voor de beoordeling van huidig verzoek is de essentiële vraag of het voldoende is dat de beslissing binnen de termijn van 6 maanden tot stand komt, of dat de beslissing binnen de termijn van 6 maanden ook effectief ter kennis dient gebracht te zijn. Artikel 42, § 1 Vreemdelingenwet laat ruimte voor interpretatie, waar het enkel stelt dat het verblijfsrecht wordt "erkend"

binnen de 6 maanden. Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dienen de nationale bepalingen richtlijnconform geïnterpreteerd te worden (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 13 november 1990, *Marleasing SA/La Comercial Internacional de Alimentacion SA*, C106/89). Het relevante artikel voor interpretatie van artikel 42 § 1 Vreemdelingenwet en de bepaling van toepasselijke termijn, is art. 10.1. van de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden van 29 april 2004: Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven. Uit de inhoud van deze bepaling kan worden afgeleid dat de beslissing dient „afgegeven” (betekend) binnen een termijn van 6 maanden. Uit de gebruikmaking van de notie „afgifte” kan worden afgeleid dat de beslissing binnen de zes maanden dient ter kennis gebracht te worden, en dat de loutere totstandkoming van de bestreden beslissing niet voldoende is. Zulke interpretatie spoort ook met de inhoud van artikel 10ter § 2 Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt dat beslissing inzake visumaanvraag (met een niet EU-onderdaan) binnen de zes maanden dient „getroffen en betekend”. Het was/is m.a.w. ook de bedoeling van de wetgever dat de termijn van 6 maanden niet enkel geldt voor het nemen van de beslissing, doch ook voor de betekening zelf van de beslissing. Het is niet aannemelijk dat de wetgever een verschil in behandeling heeft willen creëren tussen de begin- en einddatum voor de maximale periode van de behandeling van de visumaanvraag tussen enerzijds de aanvraag ex art. 10 Vreemdelingenwet en deze ex art. 40 Vreemdelingenwet. Het is daarentegen wel aannemelijk dat het de bedoeling van de wetgever is geweest dat het begin en einde van deze maximumtermijn congrueerden. In casu werd de beslissing ter kennis gebracht op 14 februari 2019. Overeenkomstig art. 52 § 4 Vreemdelingenwet is de Staatssecretaris gehouden tot afgifte van de verblijfskaart. De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.”

2.1.2. Artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. [Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG stelt het volgende:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven. (...)”

2.1.3. Verzoeker betoogt dat op 14 februari 2019 de maximale termijn van zes maanden om een beslissing te nemen is verstreken, wat een schending van artikel 10 van richtlijn 2004/38/EG inhoudt. Hij stelt dat er bij het berekenen van deze termijn geen rekening moet worden gehouden met de datum wanneer de bestreden beslissing werd genomen maar met de datum wanneer de bestreden beslissing aan verzoeker werd betekend. Deze betekening gebeurde pas op 14 februari 2019.

In het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17, *Diallo t/Belgische Staat*, oordeelt het Hof het volgende:

“44 Met zijn vijfde vraag, die vóór de derde en de vierde vraag moet worden onderzocht, wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale

autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

45 In dat verband moet erop worden gewezen dat richtlijn 2004/38 geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die verbonden zijn aan de overschrijding van de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om die kwestie in het kader van hun procedurele autonomie te regelen met inachtneming van het doeltreffendheids- en het gelijkwaardigheidsbeginsel (zie in die zin arrest van 17 maart 2016, *Bensada Benallal*, C- 161/15, EU:C:2016:175, punt 24).

46 Daarbij verzet het Unierecht zich er weliswaar niet tegen dat de lidstaten regelingen tot stilzwijgende goedkeuring of toestemming invoeren, maar die mogen geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht.

47 Dienaangaande blijkt uit artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 dat het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, daarvan wordt „vastgesteld” door de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Met het oog daarop vermeldt datzelfde artikel 10 in lid 2 de documenten die derdelanders moeten overleggen om die kaart te verkrijgen en waaruit moet blijken dat zij een „familielid” in de zin van richtlijn 2004/38 zijn.”

48 Volgens vaste rechtspraak van het Hof schept de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aan een derdelander geen rechten, maar gaat het om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht (zie in die zin arresten van 21 juli 2011, *Dias*, C- 325/09, EU:C:2011:498, punt 48, en 12 maart 2014, *O. en B.*, C- 456/12, EU:C:2014:135, punt 60).

49 De declaratoire aard van de verblijfskaarten brengt mee dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen (arresten van 25 juli 2008, *Metock e.a.*, C- 127/08, EU:C:2008:449, punt 52, en 21 juli 2011, *Dias*, C- 325/09, EU:C:2011:498, punt 54).

50 Daaruit volgt dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 eraan in de weg staat dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn die afgifte afhankelijk stelt.

51 Hoewel er niets op tegen is dat een nationale wettelijke regeling het stilzwijgen van het bevoegde bestuur gedurende een termijn van zes maanden na indiening van de aanvraag gelijkstelt met een weigeringsbesluit, blijkt reeds uit de bewoordingen van richtlijn 2004/38 dat deze zich ertegen verzet dat dat stilzwijgen wordt beschouwd als een goedkeuringsbesluit. [...]

53 Volgens vaste rechtspraak van het Hof ontlenen niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2, van die richtlijn „[familieleden]” zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (arrest van 8 november 2012, *Lida*, C- 40/11, EU:C:2012:691, punt 51).

54 Ten tweede blijkt uit het bij het Hof ingediende dossier en uit de toelichtingen die de Belgische regering ter terechtzitting heeft verstrekt, dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling een stelsel voor automatische afgifte van verblijfskaarten van een familielid van een burger van de Unie in het leven heeft geroepen, waarbij de bevoegde nationale autoriteit dergelijke kaarten ambtshalve aan de aanvragers moet afgeven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn van zes maanden wordt overschreden.

55 Een dergelijk stelsel staat haaks op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.

56 Gelet op het voorgaande moet op de vijfde vraag worden geantwoord dat richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”

De aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, als ander familielid van een Unieburger. Dit artikel vormt onbetwistbaar de omzetting van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38 (Burgerschapsrichtlijn) (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze

bepaling heeft betrekking op de ruimere familieleden. Dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

Uit artikel 10, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn blijkt dat ook het verblijfsrecht van de andere familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, tweede lid, a) wordt vastgesteld door de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Met het oog daarop vermeldt datzelfde artikel 10 in lid 2 de documenten die derdelanders moeten overleggen om die kaart te verkrijgen en waaruit moet blijken dat zij een "familielid" in de zin van de Burgerschapsrichtlijn zijn. Zoals het Hof van Justitie stelt moet deze richtlijn zo uitgelegd worden dat zij zich verzet tegen een nationale regeling waarbij een verblijfskaart moet afgeleverd worden bij overschrijding van de beslissingstermijn zonder dat eerst wordt vastgesteld dat de aanvrager daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

De nationale regeling stelt dat een verblijfskaart moet worden afgegeven aan het familielid van een Unieburger wanneer de termijn van zes maanden is overschreden zonder dat moet blijken dat de persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om als familielid in het gastland te verblijven. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn niet correct werd omgezet in de Belgische wetgeving. Gelet op deze vaststelling dient de Raad de desbetreffende nationale regeling buiten beschouwing te laten en dient geoordeeld te worden in lijn met het gestelde in het voornoemd arrest van het Europees Hof van Justitie.

In de bespreking van het tweede middel zal blijken dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht als ander familielid van een Unieburger te genieten. Hij kan zich derhalve niet dienstig beroepen op de overschrijding van de termijn van zes maanden om alsnog een verblijfsrecht af te dwingen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In het tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 47/1 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Het middel luidt als volgt:

"1. In de bestreden beslissing wordt zowel de aanvraag tot machtiging van verblijf geweigerd als de beslissing genomen tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet stelt dat als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing werd deze bepaling geschonden door de gemachtigde (zie verder hieronder). Door de gemachtigde werd eveneens een bevel opgelegd om het grondgebied te verlaten, waardoor de verzoekende partij gedwongen wordt het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij wijst daarom op de geboden bescherming door artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen: - een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak; - en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door de verzoekende partij wordt betwist dat de gemachtigde in de bestreden beslissing deze verplichting correct heeft nageleefd (zie verder hieronder). De verwerende partij is eveneens gebonden aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, aangezien een beslissing tot verwijdering werd genomen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt bovendien het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. In de lijn van de vorige bepalingen, betwist de verzoekende partij eveneens dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gerespecteerd door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

2. Verzoeker heeft de nationaliteit van Nigeria. Verzoeker heeft een feitelijke relatie met een Nederlandse onderdane, mevrouw M(...) R(...). Verzoeker diende op 14 augustus 2018 een aanvraag tot machtiging van verblijf in als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet op basis van hun feitelijke relatie.

Het klopt dat de relatie tussen beide partners soms turbulent verliep, evenwel zonder dat er sprake was van fysiek of psychisch geweld of de relatie tussen beide personen duurzaam werd beëindigd. Hun relatie was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen (met name op 12.02.2019) weldegelijk een duurzame relatie. Dit wordt erkend in de bestreden beslissing. Men verwijst naar de problemen die er zijn geweest tussen beide partners, maar: "intussen is de referentiepersoon terug in België, vroeg ze herinschrijving aan en zou alles terug 'koek en ei' zijn" (zie stuk 1).

Door verzoeker en zijn partner werden bovendien verschillende bewijzen overgemaakt om het duurzaam karakter van hun relatie verder te staven (zoals foto's, het bewijs dat ze beide partners samen houder zijn van een zichtrekening, facturen betreffende de aankoop van een mobiele telefoon, het aangaan van een bijhorend abonnement, bewijs van ongehuwde staat van verzoeker, een uitzendovereenkomst van verzoeker en WhatsApp-berichten).

De partner van verzoeker is bovendien opnieuw woonachtig op hun gezamenlijk adres te (...). De partner van verzoeker is gedurende een korte periode naar Nederland getrokken, nadat zij ruzie had met verzoeker. Zij trok kortstondig in bij familie. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing zelf, is zij nadien terug naar België toegekomen en hebben zij zich opnieuw verzoend. De partner van verzoeker vroeg haar herinschrijving dan ook aan: "intussen is de referentiepersoon terug in België, vroeg ze herinschrijving aan en zou alles terug 'koek en ei' zijn" (zie stuk 1). Deze vaststelling strookt dan ook niet met de stelling van de gemachtigde in de bestreden beslissing dat de relatie tussen verzoeker en zijn partner, die woonachtig zijn op hetzelfde adres, moet worden beschouwd als een "vluchtige relatie met een EU-burger" (zie stuk 1).

Door de gemachtigde wordt zelfs nagelaten om een individueel onderzoek te verrichten naar alle overgemaakte documenten door verzoeker. Door de gemachtigde wordt namelijk in de bestreden beslissing enkel gesteld: "geen van de voorgelede documenten doet afbreuk aan deze vaststelling", waarna enkel nog een individueel oordeel volgt over de foto's die door verzoeker werden overgemaakt. De verwerende partij vertrekt daarom ten onrechte van de hypothese dat de relatie van verzoeker actueel, m.a.w. op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, niet meer zou volstaan om onder het toepassingsgebied te vallen van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

3. Verzoeker verkreeg tevens een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Door de gemachtigde wordt gesteld, in het verlengde van het bovenstaande, dat verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op een "beschermingswaardig gezinsleven". Dit laatste wordt door verzoeker betwist, gelet op bovenvermelde elementen. Verzoeker kan zich weldegelijk beroepen op de geboden bescherming door artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet omwille van de relatie die hij heeft met zijn in België verblijvende Nederlandse partner (zie bovenvermelde elementen). De gemachtigde handelt hierom in strijd met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM handelt, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts

over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

*1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;
(...)”*

De aangevoerde schendingen dienen tevens te worden bekeken in het licht van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende stelt:

“§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Uit de bovenstaande bepalingen blijkt dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. De bewijslast berust bij de aanvrager. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur, en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan de gemachtigde toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. *“de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners”* zoals bepaald in artikel 47/3, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet) derwijze dat een *“deugdelijk bewezen duurzame relatie”* in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

Verzoeker betoogt dat zijn relatie inderdaad turbulent verliep maar dat deze relatie terug in orde is. Hij verwijst hierbij naar de bestreden beslissing die zelf stelt dat alles terug *“koek en ei”* zou zijn. Hij stelt dat de verwerende partij nalaat om onderzoek te verrichten naar alle door hem overgemaakte documenten, er wordt enkel geoordeeld betreffende de foto's, hoewel verzoeker nog andere stukken heeft overgemaakt, namelijk het bewijs dat beide partners samen een zichtrekening hebben, facturen betreffende de aankoop van een mobiele telefoon, het bijbehorende abonnement, bewijs van ongehuwde staat van verzoeker, een uitzendovereenkomst en whatsapp-berichten. Hij stelt nog dat hij bovendien opnieuw woont op het gezamenlijk adres.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er in casu geen sprake is van een deugdelijk bewezen duurzame relatie. Er wordt verwezen naar de beschuldigingen van partnergeweld, het uitschrijven van de partner uit de gemeenschappelijke verblijfplaats en het gegeven dat de partner van verzoeker maar liefst vijftwintig jaar ouder is dan hem.

De bestreden beslissing bespreekt de voorgelegde stukken en besluit omtrent de relatie als volgt: *“Betrokkene vroeg een verblijfsrecht aan als feitelijk partner van M. R. (...) overeenkomstig artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet. Ter staving werden een aantal foto's voorgelegd, het bewijs dat betrokkene en de referentiepersoon samen houder zijn van een zichtrekening, facturen betreffende de aankoop van een mobiele telefoon, het aangaan van bijhorend abonnement, bewijs van ongehuwde staat van betrokkene,*

uitzendovereenkomst van betrokkene, whats app-berichten. Uit het dossier blijkt ook dat de referentiepersoon zich eerder liet afschrijven naar het buitenland en betrokkene dus achterliet in België, ze deed ook aangifte van 'geweld in de relatie'. Intussen is de referentiepersoon terug in België, vroeg ze een herinschrijving aan en zou alles terug 'koek en ei' zijn. Gezien de recente gebeurtenissen kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene en de referentiepersoon een bewezen duurzame relatie hebben. Dat er eens onenigheid is tussen liefdespartners, hoeft uiteraard niet te betekenen dat het niet om een duurzame relatie gaat, echter indien men zijn partner beschuldigd van geweld en ook daadwerkelijk het gemeenschappelijk adres verlaat om zich elders te vestigen kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkenen een duurzame relatie met elkaar onderhouden. Geen van de voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling."

De gemachtigde heeft een onderzoek gedaan naar "de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners" zoals bepaald in artikel 47/3, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en niet kennelijk onredelijk besloten dat, gelet op de afschrijving van de referentiepersoon naar Nederland en de aangifte van 'geweld in de relatie', niet kan worden gesteld dat verzoeker en de referentiepersoon een bewezen duurzame relatie hebben. De gemachtigde stelt dat geen van de door verzoeker voorgelegde documenten hier afbreuk aan doet. Verzoeker beperkt zich tot te verwijzen naar de bestreden beslissing waar deze in de voorwaardelijke wijs stelt dat alles terug 'koek en ei' zou zijn. Verzoeker toont niet aan dat het gegeven dat hij en de referentiepersoon samen houder zijn van een zichtrekening, de facturen betreffende de aankoop van een mobiele telefoon, het aangaan van bijhorend abonnement, het bewijs van ongehuwde staat van betrokkene, een uitzendovereenkomst van verzoeker en whatsapp-berichten wijzen op een deugdelijk bewezen duurzame relatie.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op de schending van artikel 8 van het EVRM. Vervolgens moet blijken uit de feiten dat de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is immers een feitenkwestie. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen. Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing. Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten stelt verzoeker dat hij een beschermingswaardig gezinsleven heeft. De Raad stelt vast dat, wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, verwezen wordt naar de artikelen 7, eerste lid, 2°. Er wordt onder meer toegelicht dat verzoeker geen medische problemen zou hebben, geen minderjarige kinderen heeft en dat het duurzaam karakter van de relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon wordt betwist.

Verzoeker werpt op dat hij zich op een gezinsleven baseert en stelt dat hij een feitelijk en hecht gezin vormt met zijn Nederlandse partner, die samen in België woont. Verzoeker stelt ook dat de relatie af en toe turbulent verliep, maar dat deze niet van die aard is om als "vluchtige relatie" bestempeld te worden. Zij meent dus dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld: *"Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat, voor zover betrokkene en de referentiepersoon wel degelijk een relatie zouden hebben, deze relatie gericht is op een gemeenschappelijke toekomst en een 'duurzame levensgemeenschap."*

Nu het bestaan van een duurzame relatie niet werd aangetoond en er geen hinderpalen worden aangetoond voor het eventueel verderzetten of verder uitbouwen van hun relatie elders, wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC